

ΟΦΙΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΟΝΤΙΑΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ "ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ"
Ν. ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΑΣ Ν. ΠΙΕΡΙΑΣ

Δ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ Αρ. Φύλλου 128 - Ιούνιος - Ιούλιος - Αύγουστος (Κερασινός - Χορτοθήρης - Αλωνάρης) 2018

Οφίτικο Συναπάντεμα

Νέα Τραπεζούντα 18-19 Αυγούστου

Ανακοίνωση – Γνωστοποίηση Ανέγερση Μνημείου – Κενотаφίου

Με πρωτοβουλία του Συλλόγου μας του «Αλέξανδρου Υψηλάντη» και την στήριξη των φορέων της Νέας Τραπεζούντας (Εκκλησία – Τοπικό Συμβούλιο), θα ανεγερθεί στο χώρο των κοιμητηρίων του χωριού, Μνημείο-Κενοτάφιο εις μνήμη των Οφίτικων καταγωγής θυμάτων της Ποντιακής Γενοκτονίας, και των θυμάτων κατά την περίοδο των Σταλινικών διώξεων στην πρώην Σοβιετική Ένωση.

Όσοι και όσες θέλουν να στηρίξουν με την οικονομική τους συνδρομή την προσπάθεια αυτή, μπορούν να καταβάλλουν όποιο χρηματικό ποσό επιθυμούν, με την αιτιολογία «ΓΙΑ ΤΟ ΚΕΝΟΤΑΦΙΟ», στους τραπεζικούς λογαριασμούς του συλλόγου οι οποίοι είναι:

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛΑΔΟΣ: 373/296174-11

IBAN: GR 6001103730000037329617411

EUROBANK ΕΡΓΑΣΙΑΣ: 0026-0210-15-0100477219

IBAN: GR 9402602100000150100477219

Απαραίτητο στην κατάθεση και το ονοματεπώνυμο του καταθέτη ή της καταθέτριας για να αποσταλεί η αντίστοιχη απόδειξη.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Γιάννης Τσιριρίδης στο τραγούδι – Θωμάς Μπαϊρακτάρης στη λύρα, στην πρώτη μέρα του Οφίτικου Συναπαντέματος.

Το καθιερωμένο μεγάλο αντάμωμα των απανταχού Οφιτών πραγματοποιήθηκε και φέτος με πολύ μεγάλη επιτυχία, το διήμερο Σάββατο 18 και Κυριακή 19 Αυγούστου στο χώρο της κεντρικής πλατείας της Νέας Τραπεζούντας.

Η εκδήλωση όπως είναι γνωστό πραγματοποιείται με πρωτοβουλία του συλλόγου μας του «Αλέξανδρου Υψηλάντη» και έχει την στήριξη όλων των τοπικών φορέων. Αποτελεί το σημαντικότερο πολιτιστικό και κοινωνικό γεγονός του καλοκαιριού για το χωριό μας και όχι μόνο, και συγκαταλέγεται στις σημαντικότερες εκδηλώσεις που πραγματοποιούνται στην ευρύτερη περιοχή της Πιερίας.

Στάθης Νικολαΐδης στο τραγούδι – Γιώργος Ατματζίδης λύρα – Κώστας Ζώης νταούλι, την Κυριακή, δεύτερη μέρα του Οφίτικου Συναπαντέματος.

Συνέχεια στη σελ. 3

ΓΙΑΤΙ ΚΑΨΑΜΕ ΤΗ ΣΜΥΡΝΗ;

Falih Rifki Atay «Cankaya» (Τούρκος συγγραφέας που ανήκε στο στενό περιβάλλον του Μουσταφά Κεμάλ)

του ΒΛΑΣΗ ΑΓΤΖΙΔΗ

σελ. 3

Ο Υψηλάντειος Αγώνα Δρόμου στη Νέα Τραπεζούντα Πιερίας

σελ. 4

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ ΓΙΑ ΤΑ «ΟΦΙΤΙΚΑ ΝΕΑ»

Χατζηιωαννίδης Σάββας	10 €
Κουμπρίδης Ηλίας	10 €
Σπανίδου Ευγενία	20 €
Εφραιμίδης Π. Μιχαήλ	10 €
Τερζίδης Βασ. Αναστάσιος	20 €
Εφραιμίδης Βασ. Χρήστος	20 €
Ιωαννίδης Ανδ. Ιωάννης	20 €
Παπαδόπουλος Νικόλαος	10 €
Παπαδόπουλος Κωνσταντίνος	10 €
Λεουσιδου-Αδαμίδου Κυριακή	50 €
Μετοικίδης Σπύρος	10 €
Αθανασιάδης Ιωάννης	10 €
Σαββίδου-Σπανίδου Χριστίνα	10 €
Χατζηπαναγιωτίδου-Σπανίδου Βασιλική	10 €
Κυρμανίδου-Σπανίδου Μαρία	10 €
Μαυροματίδου Αναστασία	10 €
Κοκκινίδης Ηλίας	20 €
Ιακωβίδου Σοφία	25 €
Μεγαλοπούλου Σοφία	50 €
Φωτιάδου Δέσποινα	10 €
Τερζίδης Κων. Γεώργιος	125 €
Χατζηκαλίας Νικόλαος	10 €
Μιχαηλίδου Ολυμπία	10 €
Σεϊταρίδης Χρήστος	50 €
Γεωργιάδης Βασ. Κωνσταντίνος	20 €
Φωκάς Ιωάννης	50 €
Σεϊταρίδης Νικηφόρος	10 €

Απεβίωση του Γεωργίου Γιανταμίδη του Ιορδάνη

Ο αγαπητός σε όλους μας, φίλος, συγγενής και συγχωριανός μας Γεώργιος Γιανταμίδης του Ιορδάνη, κάτοικος Περιβλέπτου και στην συνέχεια του Μεσοχωρίου του Δήμου Παρανεστίου Δράμας, απεβίωσε την 2 Αυγούστου 2018 σε ηλικία 84 ετών.

Παράλληλα με τα καθήκοντά του ως μόνιμου υπαλλήλου των ΕΛΤΑ από το 1961 από όπου και συνταξιοδοτήθηκε, έδειξε ζήλο και εργατικότητα για τα κοινά ενδιαφέροντα του Δήμου από την θέση του Δημοτικού Συμβούλου από το 1994 μέχρι το 2002, καθώς επίσης και από την θέση του Αντιδημάρχου του Δήμου Παρανεστίου από 1-1-2001 έως 31-12-2002.

Αγαπητέ εξάδελφε καλό ταξίδι στον παράδεισο της χριστιανοσύνης. Ας είναι ελαφρύ το χύμα που σε σκεπάζει. Στην οικογένειά σου εκφράζουμε τα θερμά μας συλλυπητήρια και είτε ο θεός να της δώσει κουράγιο.

Θα θυμόμαστε πάντοτε την καλοσύνη σου, την πραότητα του χαρακτήρα σου και την μεγάλη ποτιστική φιλοξενία σου σε κάθε διερχόμενο συγγενή ή φίλο σου.

Χρήστος Δ. Γιανταμίδης

ΟΦΙΤΙΚΑ ΝΕΑ

Δίμηνη έκδοση
ΤΟΥ ΠΟΝΤΙΑΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ "ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ"
Ν. ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΑΣ ΠΙΕΡΙΑΣ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο ο πρόεδρος του Συλλόγου
ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ: Βασίλης Παραδεισόπουλος 6937054415

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Τηλέφωνο - Fax: 23510 91291, E-mail: info@ipsilantis.gr

WEB SITE: www.ipsilantis.gr

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

Δ.Σ. Συλλόγου

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Βασίλης Παραδεισόπουλος

Σεϊταρίδης Δημοσθένης

Τερζίδης Βασίλειος

Φιλολογική επιμέλεια: Ζανέτα Κλεοπάτρα

Σελιδοποίηση: Σπύρος Κανελλάτος

Εκτύπωση: Τυπογραφείο "Παναγιωτής" - 23510 23625

ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Εσωτερικού

Φυσικά πρόσωπα: 10 ευρώ

Σύλλογοι - Κοινότητες: 30 ευρώ

Τράπεζες - Επιχειρήσεις Α.Ε. 45 ευρώ

Εξωτερικού:

Για χώρες Ευρώπης 25 ευρώ

Για άλλες Ηπείρους 30 δολ. ΗΠΑ

Επιταγές - εμβάσματα:

Εφραιμίδης Βασίλης - Ταμίας (6976806391)

60100 Νέα Τραπεζούντα

*Χειρόγραφα δημοσιευμένα ή μη δεν επιστρέφονται

*Τα κείμενα εκφράζουν τις απόψεις των συντακτών τους και όχι του Συλλόγου "ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ"

τα ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ μας

Γεννήσεις:

Την Τετάρτη 12 Σεπτεμβρίου ο Καλύβας Γεώργιος και η Γεωργιάδου Ευτυχία απέκτησαν κορίτσι.

Γάμοι:

Την Κυριακή 24 Σεπτεμβρίου 2017, ενώθηκαν με τα δεσμά του γάμου στον Ιερό Ναό Θείας Αναλήψεως Κατερίνης, ο **Δαφνοπατίδης Περικλής** και **Παπαδοπούλου Κλεισαρέτη**.

Το Σάββατο 11 Αυγούστου, ενώθηκαν με τα δεσμά του γάμου, στον Ιερό Ναό Ζωοδόχου Πηγής Νέας Τραπεζούντας, ο **Χρυσοβαλάντης Λάσκαρης** και η **Τζέσικα Φρανκ**.

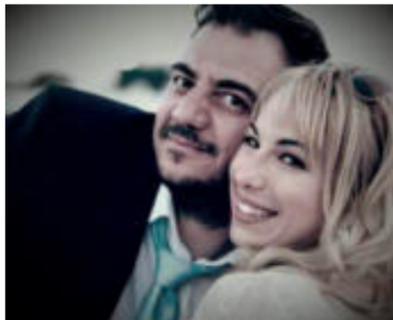
Το Σάββατο 18 Αυγούστου, ενώθηκαν με τα δεσμά του γάμου στον Ιερό Ναό Δώδεκα Αποστόλων Κορινού Πιερίας, ο **Αναστάσιος Μαβίδης** και η **Βάγια Καταχιώτη**.

Την Κυριακή 19 Αυγούστου, ενώθηκαν με τα δεσμά του γάμου, στον Ιερό Ναό Αγίου Μαξίμου Άρτας, ο **Ευθύμιος Τσικόπουλος** και η **Μαρία Νούλα**.

Το Σάββατο 1 Σεπτεμβρίου, ενώθηκαν με τα δεσμά του γάμου, στον Ιερό Ναό Ζωοδόχου Πηγής Νέας Τραπεζούντας, ο **Χρήστος Γεωργιάδης** του Κωνσταντίνου και η **Εύη Μαρτάκη**.

Το Σάββατο 22 Σεπτεμβρίου ενώθηκαν με τα δεσμά του γάμου στον Ιερό Ναό Ζωοδόχου Πηγής Νέας Τραπεζούντας, ο **Σωκράτης Καπαταϊόγλου** και η **Αντριάννα Φούντογλου**.

Συλλυπητήρια

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου μας, εκφράζει τα θερμά του συλλυπητήρια στους οικείους και συγγενείς του αποβιώσαντα **Αναστασίου Αραβίδη**, πολύ καλού φίλου του συλλόγου και πρώην μέλους του χορευτικού του τμήματος κατά τη δεκαετία του 1970 και 1980.

Εκ του Δ.Σ του Συλλόγου
«Αλέξανδρος Υψηλάντης»
Νέας Τραπεζούντας Πιερίας

Απεβίωσαν:

Την Τετάρτη 25 Ιουλίου απεβίωσε η Μαυρίδου Πολυξένη (το γένος Σταυριανίδου) σε ηλικία 92 ετών, κάτοικος Αδριανής Δράμας.

Την Κυριακή 22 Ιουλίου απεβίωσε ο Τερζίδης Χρήστος του Δημητρίου σε ηλικία 61 ετών, κάτοικος Θεσσαλονίκης.

Την Πέμπτη 2 Αυγούστου απεβίωσε ο Γιανταμίδης Γεώργιος του Ιορδάνου κάτοικος Μεσοχωρίου του Δήμου Παρανεστίου Δράμας, σε ηλικία 84 ετών.

Την Κυριακή 26 Αυγούστου απεβίωσε ο Σπύρου Βασίλειος σύζυγος Γαλήνης Αθανασιάδου, σε ηλικία 80 ετών κάτοικος Κατερίνης.

Την Τρίτη 28 Αυγούστου απεβίωσε ο Μιχαηλίδης Ηλίας σε ηλικία 47 ετών κάτοικος Νέας Τραπεζούντας Πιερίας.

Την Παρασκευή 1 Σεπτεμβρίου απεβίωσε ο Τερζίδης Χρήστος του Ανδρέα σε ηλικία 73 ετών κάτοικος Κατερίνης.

Την Τρίτη 11 Σεπτεμβρίου απεβίωσε ο Τερζίδης Περικλής του Σταύρου σε ηλικία 73 ετών κάτοικος Νέας Τραπεζούντας Πιερίας.

Την Κυριακή 23 Σεπτεμβρίου απεβίωσε ο Αραβίδης Αναστάσιος του Ευθυμίου σε ηλικία 56 ετών κάτοικος Νέας Τραπεζούντας Πιερίας.

Την Κυριακή 7 Οκτωβρίου απεβίωσε ο Ανθόπουλος Νίκος του Θεοδώρου σε ηλικία 71 ετών, κάτοικος Κατερίνης.

Επιτυχόντες σε Α.Ε.Ι και Τ.Ε.Ι με Οφίτικη Καταγωγή

Σεϊταρίδης Αντώνιος του Ιωάννου και της Ελένης Τούρτα, εισαχθείς στο Οικονομικό τμήμα του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας – Βόλος.

Αντωνίου Αναστασία του Κωνσταντίνου και της Σεϊταρίδου Αικατερίνης, εισαχθείσα στο τμήμα Χημείας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων.

Κωτίδης Θεόδωρος του Γεωργίου, εισαχθείς στο τμήμα Τεχνολογίας Τροφίμων των Τ.Ε.Ι. Λάρισας (Καρδίτσα).

Καλαϊτζίδης Χαράλαμπος του Γεωργίου, και της Παπαδοπούλου Ζωής, εισαχθείς στο τμήμα Διοίκησης Επιχειρήσεων του Τ.Ε.Ι Λάρισας.

Κανελλάτος Γεράσιμος του Σπυρίδωνα και της Ευπραξίας Γεωργιάδου, εισαχθείς στο τμήμα Πληροφορικής του Τ.Ε.Ι. Καστοριάς.

Σημαντική διάκριση για την Μαρία Μητσιοπούλου η οποία κατέκτησε το χάλκινο μετάλλιο στο πανελλήνιο πρωτάθλημα πάλης εφήβων - νεανίδων που πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη στις 10 και 11 Μαρτίου 2018.

Οφίτικο Συναπάντεμα

Νέα Τραπεζούντα 18-19 Αυγούστου

Συνέχεια από τη σελ. 1

Οφίτες απ' όλες τις περιοχές της πατρίδας μας, και από πολλές χώρες του εξωτερικού, συγγενείς, φίλοι και το σύνολο των κατοίκων της Νέας Τραπεζούντας συμμετείχαν στο Οφίτικο Συναπάντεμα όπου συνδιασκέδασαν όλοι μαζί κάτω από τους ήχους της παραδοσιακής λύρας.

Ήταν ένα γεμάτο διήμερο με κύριο χαρακτηριστικό την ποντιακή μουσική παράδοση, με συμμετοχή επώνυμων καλλιτεχνών του χώρου και των αξιόλογων καλλιτεχνών του χωριού μας, οι οποίοι χάρισαν όπως αναμενόταν δύο ξεχωριστές βραδιές σε όσους τίμησαν με την παρουσία τους το φετινό Οφίτικο Συναπάντεμα.

Στο καλλιτεχνικό πρόγραμμα του διήμερου συμμετείχαν:

Στο τραγούδι: Γιάννης Τσιπιρίδης, Στάθης Νικολαΐδης, Βασίλης Τοπαλίδης, Αλέξανδρος Αλχαζίδης, Βαγγέλης Παραδεισόπουλος.

Λύρα έπαιξαν: Γιώργος Ατματζίδης, Θωμάς Μπαϊρακτάρης, Βαγγέλης Παραδεισόπουλος και ο Αλέξανδρος Αλχαζίδης.

Νταούλι έπαιξε ο Κώστας Ζώης

Τύμπανα ο Γιάσαρης Γιώργος και Τουλκιαρίδης Σταύρος, ενώ στο αρμόνιο ήταν ο Κώστας Αντωνιάδης και Γεωργιάδης Νικόλαος.

Την εκδήλωση τίμησαν οι επίσημες αρχές του τόπου, και εκπρόσωποι πολλών φορέων και συλλόγων του Νομού.

Ξεχωριστή παρουσία φέτος η παρουσία του προέδρου των συγγραφέων της Τραπεζούντας του Πό-

3.

ντου κ. Ibrahim Tunser ο οποίος έχει Οφίτικη Καταγωγή. Στο σύντομο χαιρετισμό του στην ποντιακή διάλεκτο, εξέφρασε την μεγάλη του χαρά και αγάπη για την συμμετοχή του ιδίου σ' αυτήν την εκδήλωση και την επιθυμία του να γνωρίσει από κοντά Οφίτες που κατοικούν στην Ελλάδα. Τον κ. Ibrahim συνόδωσαν οι επίσης καταγόμενοι από τον Όφι Hasim Albayrak – συγγραφέας, και Vahit Tursun ερευνη-

τής.

Το Διοικητικό συμβούλιο του συλλόγου μας ευχαριστεί θερμά τους τοπικούς φορείς, τους εθελοντές και εθελόντριες για την βοήθειά τους, τους χορηγούς της εκδήλωσης, και όλους όσοι βοήθησαν για την πραγματοποίηση του φετινού Οφίτικου Συναπαντέματος.

Από το Δ.Σ. του Συλλόγου

6.

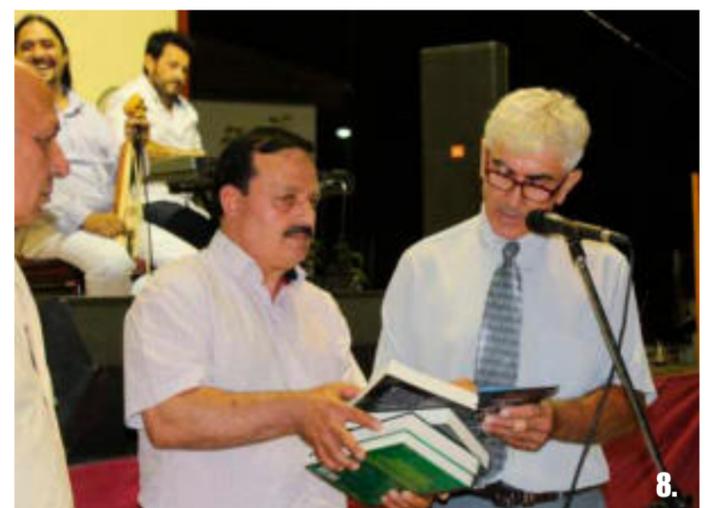
4.

5.

7.

8.

Φώτο 3: Βασίλης Τοπαλίδης τραγουδι – Λύρα Αλέξανδρος Αλχαζίδης.

Φώτο 4: Θωμάς Μπαϊρακτάρης

Φώτο 5: Γιάννης Τσιπιρίδης

Φώτο 6: Χριστόφορος Κοσμίδης στο αγγείο με τους Βασίλη Τοπαλίδη και Ανέστη Ιωακειμίδη στο τραγούδι.

Φωτο 7 : Αλέξανδρος Αλχαζίδης - λύρα,

Βαγγέλης Παραδεισόπουλος - τραγούδι

Φωτο 8: Ο Ibrahim Tunser με τον πρόεδρο του συλλόγου Βασίλη Παραδεισόπουλο.

ταιρία «Αυτοκινητόδρομος Αιγαίου», τις πινακίδες κυκλοφοριακής ρύθμισης η Τεχνική Υπηρεσία του Δήμου Κατερίνης και τα κιγκλιδώματα στον χώρο τερματισμού ο ΑΠΣΔ Πιερίας «ΖΕΥΣ».

Θερμές ευχαριστίες εκφράζει η διοργάνωση στους Νανίτσου Αναστασία, Αλέξανδρο Πούλιο, Σουντουλίδου Δέσποινα και Παπαδόπουλο Κωνσταντίνο οι οποίοι χρονομέτρησαν και κατέταξαν τους δρομείς, καθώς και στον Χρήστο Μυστρίδη που βοήθησε στον διαχωρισμό δρομέων και περπατητών. Επιπρόσθετα, ευχαριστίες εκφράζονται στους Μίχο Γεώργιο και Καλκάνη Νικόλαο οι οποίοι μερίμνησαν για την υδροδοσία των αθλητών στο 5ο χιλιόμετρο της διαδρομής. Τέλος, πολλά συγχαρητήρια αξίζουν στους νέους και νέες του τμήματος Νεολαίας του ΜΠ Συλλόγου «Αλέξανδρος Υψηλάντης» οι οποίοι βοήθησαν με ποικίλους τρόπους σε άλλη μία επιτυχημένη διοργάνωση.

Όλοι οι συμμετέχοντες ανανέωσαν το ραντεβού τους για τον επόμενο ΥΑΔ ο οποίος θα πραγματοποιηθεί το απόγευμα του δεύτερου Σαββάτου του Σεπτεμβρίου 2019.

Επιμέλεια: **Δημήτριος Γρηγοριάδης** για τον ΜΠ Σύλλογο «Αλέξανδρος Υψηλάντης» και τον ΑΠΣΔ Πιερίας «ΖΕΥΣ».

Ο Υψηλάντειος Αγώνας Δρόμου στη Νέα Τραπεζούντα Πιερίας

Η απόφαση των διοργανωτών να μεταφέρουν την διοργάνωση του Υψηλάντειου Αγώνα Δρόμου (ΥΑΔ) το απόγευμα του Σαββάτου αντί του πρωινού της Κυριακής (όπως συνηθίζονταν) αποδείχθηκε καθ' όλα ορθή καθώς φέτος, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, ο ΥΑΔ σημείωσε μεγάλη οργανωτική και αγωνιστική επιτυχία.

Ο αγώνας διεξήχθη στη Νέα Τραπεζούντα Πιερίας στις 8 Σεπτεμβρίου 2018. Ο Μορφωτικός Ποντιακός Σύλλογος Νέας Τραπεζούντας «Αλέξανδρος Υψηλάντης» και ο Οργανισμός Πολιτισμού, Παιδείας, Αθλητισμού και Πρόνοιας του Δήμου Κατερίνης διοργάνωσαν για ακόμη μία χρονιά έναν υπέροχο από κάθε άποψη αγώνα. Ο αγώνας έφερε την στήριξη του ΑΠΣΔ Δρομέων Πιερίας «ΖΕΥΣ».

Στο αγωνιστικό κομμάτι των 10 χλμ οι συμμετέχοντες έφτασαν τους 171. Πρώτος έκοψε το νήμα ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΓΡΑΜΜΕΝΟΣ (ΑΠΣΔ Πιερίας «ΖΕΥΣ») με 36:58 (δεύτερη καλύτερη επίδοση από καταβολής του θεσμού). Δεύτερος ήταν ο ΓΑΖΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ΟΜ Γιαννισών) με 37:58 και τρίτος ο ΑΣΛΑΝΙΔΗΣ ΠΑΥΛΟΣ (ΣΔΥ Κοζάνης) με επίδοση 42:33.

Στις γυναίκες, πρώτη ήταν, για άλλη μια χρονιά, η ΣΟΥΛΙΩΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ (ΑΠΣΔ Πιερίας «ΖΕΥΣ») με 49:25, δεύτερη η ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΑΓΓΕΛΙΚΗ – ΑΛΚΗΣΤΙΣ (ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ) με 52:54 και τρίτη η ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ - ΑΡΙΑΔΝΗ με 53:49.

Στην περπατητική διαδρομή των 5 χλμ συμμετείχαν 107 περπατητές διαφόρων ηλικιών οι οποίοι περπάτησαν στην κυκλική διαδρομή μεταξύ των χω-

ριών Κάτω Αγίου Ιωάννη και Νέας Τραπεζούντας.

Το τεχνικό t-shirt της διοργάνωσης που στην πίσω όψη του έφερε το το γνωμικό του μεγάλου μας λογοτέχνη Ν. Καζαντζάκη "Ο ΣΩΣΤΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΝΗΦΟΡΟΣ" και στην εμπρός όψη τα λογότυπα των διοργανωτών και αυτό της εταιρίας ΠΙΤΣΙΑΣ ΑΕ, το ιδιαίτερα καλαίσθητο μετάλλιο και το δίπλωμα συμμετοχής ήταν μερικές μόνο από τις παροχές που είχαν όσοι συμμετείχαν στον ΥΑΔ 2018.

Τα νούμερα συμμετοχής χορηγήθηκαν από την επιχείρηση ΝΤΗΛ. Τα φρούτα που δόθηκαν στους συμμετέχοντες ήταν ευγενική χορηγία της «ΖΕΥΣ Ακτινίδια ΑΕ». Το ατομικό φιαλίδιο κρασιού ήταν προσφορά της εταιρίας ΤΣΑΝΤΑΛΗΣ Α.Ε. Τα παγωτά που προσφέρθηκαν σε μικρούς και μεγάλους συμμετέχοντες ήταν μια ευγενική χορηγία του Φώτη Τσαρούχα, δρομέα και φίλου του Υψηλάντειου. Οι κάτοικοι του χωριού της Νέας Τραπεζούντας πρόσφεραν κεράσματα στους συμμετέχοντες και εθελοντές.

Το σώμα της Τροχαίας Κατερίνης φρόντισε για την ασφαλή διοργάνωση του ΥΑΔ διαθέτοντας ένα περιπολικό και η Δημοτική Αστυνομία Κατερίνης επιτήρησε την διαδρομή και την ασφάλεια των δρομέων με δικό της όχημα. Την υγειονομική κάλυψη των δρομέων και περπατητών φρόντισε, για άλλη μια χρονιά, το Σώμα Εθελοντών Σαμαρειτών, Διασωστών και Ναυαγοσωστών Κατερίνης του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού.

Τους κώνους αποκλεισμού παραχώρησε η ε-

4.

3.

2.

6.

7.

8.

10.

9.

11.

Φώτο 2: Εκκίνηση της περιπατητικής διαδρομής.

Φώτο 3: Οι εθελόντριες του αγώνα Σταυριανίδου Παρασκευή, Ταρασίδου Όλγα, Τσέπου Πολυξένη

Φώτο 4: Η μικρή Σοφία Μαυροπούλου με την μητέρα της Βασιλική Καλέση στον τερματισμό της περιπατητικής διαδρομής.

Φώτο 5: Μέλη της Οργανωτικής Επιτροπής του αγώνα, εθελοντές και δρομείς σε αναμνηστική φωτογραφία.

Φώτο 6: Απονομή κυπέλλων και μεταλλίων στους τρεις πρώτους νικητές του αγώνα, Γραμμένο Παναγιώτη – Γάζο Δημήτριο – Ασλανίδη Παύλο αντίστοιχα, από τον πρόεδρο του Συλλόγου «Αλ. Υψηλάντης» κ. Βασίλειο Παραδεισόπουλο.

Φώτο 7: Απονομή κυπέλλων και μεταλλίων στις τρεις πρώτες νικήτριες του αγώνα, Σουλιώτου Αλεξάνδρα – Ζωγράφου Αγγελική-Άλκηστις –

Ζωγράφου Αναστασία-Αριάδνη αντίστοιχα, από την Γεν. Γραμματέα του Συλλόγου «Αλ. Υψηλάντης» κα Θεοφανή Τερζίδου.

Φώτο 8: Ο νικητής του Υψηλάντειου Αγώνα Δρόμου Παναγιώτης Γραμμένος.

Φώτο 9: Η νικήτρια του Υψηλάντειου Αγώνα Δρόμου Αλεξάνδρα Σουλιώτου.

Φώτο 10-11: Απονομή αναμνηστικού του αγώνα από τον κ. Γρηγοριάδη Δημήτριο, στον εκπρόσωπο του Ερυθρού Σταυρού και της Δημοτικής Αστυνομίας Δήμου Κατερίνης αντίστοιχα, για την συμβολή τους στην ομαλή διεξαγωγή του αγώνα.

Φώτο 12: Απονομή αναμνηστικού του αγώνα από τον πρόεδρο του Συλλόγου «Αλ. Υψηλάντης» κ. Βασίλειο Παραδεισόπουλο στον εκπρόσωπο της Τροχαίας Κατερίνης, για την συμβολή της στην ασφαλή διεξαγωγή του αγώνα.

12.

Λαογραφικά σημειώματα 'Οφειω

Από το βιβλίο του Δημητρίου Β. Χατζηϊωαννίδη

Το καρυδοτσάκωμα

Καρυδιές ήταν πολλές, σχεδόν σ' όλους τους τόπους. Στα υγρά προ πάντων μέρη μεγάλωναν πάρα πολύ και καρποφορούσαν κάθε χρόνο. Αφού ωρίμαζαν τα τίνιζαν από το κλαδί με μακρές βέργες, «σιρίκια», τα μάζευαν και τα κρατούσαν σωρό κάμποσες μέρες. Ύστερα καθάριζαν την πράσινη φλούδα, τ' άπλωναν στο ταβάνι και αφού ξηραίνοντο καλά τα 'βάζαν σε «χουμιά» στο «δρανί». Τα «χουμιά» ήταν μεγάλα καλάθια αμετακίνητα κατασκευασμένα από πλεγμένες φλούδες καστανιάς σε πλατιές λωρίδες.

Όταν έφθανε η Μεγάλη Σαρακοστή τα ετοίμαζαν για λάδεμα, τα 'σπαζαν και τα καθάριζαν. Το σπάσιμο και καθάρισμα των καρυδιών, που το 'λεγαν «καρυδοτσάκωμα», αποτελούσε ένα μεγάλο γλέντι στο τέλος του χειμώνα. Μαζεύονταν τις βραδιές όλοι οι γείτονες, σήμερα στον ένα, αύριο στον άλλο και με γέλια και «μασαχρέματα», τριγύρω σ' ένα μεγάλο κολωτό μονόξυλο και στρογγυλό τραπέζι, ή ζύμετρο ξύλινο μεγάλο βαθουλό, μονόξυλο βέβαια, καθισμένοι σε σκαμνιά χαμηλά καθάριζαν. Ένας, ο πιο ειδικός, έσπανε τα καρύδια στην άκρη του σκαμνιού και τα πετούσε στο τραπέζι ή στο ζύμετρο. Όσοι δεν χωρούσαν στον κύκλο έπαιρναν σε «σαχάνια» ή «τάσια» κοντά τους και καθάριζαν. Αν δεν πρόφτανε ένας, έσπανε και άλλος.

Αφού τελείωναν τα νέα της ημέρας, του τόπου και του κόσμου, άρχιζαν να λένε παραμύθια και αστεϊσμάτα με γέλια και χαρά. Δεν έλειπαν βέβαια και τα μελετώμενα συνοικέσια που έμελλε να στεφανωθούν το Πάσχα. Ο δείνα «γυναϊκίζει» το παιδί του και παίρνει την κόρη του τάδε. Ταιριασμένο ζευγάρι. Καλό είναι το κορίτσι αλλά «ίλια, ίλια, ντό κάτε», δηλαδή προ πάντων η μικρότερη αδελφή της μελλούσης νύφης, για να κεντρισθεί ο πόθος κανενός ενδιαφερομένου.

Η φωτιά άναβε με μεγάλα κούτσουρα καστανιάς φυλαγμένα για τούτο τον καιρό, τροφοδοτημένη και από τα σόφλια των καρυδιών.

Στο τέλος σηκώνονταν ο νοικοκύρης και με αναμμένο κερί στο χέρι πήγαινε να βγάλει κρασί από το βαρέλι. Δεν είχαν κάνουλες αλλά τρυπούσαν το βαρέλι από χαμηλά και το στούπωναν με ένα ξυλαράκι. Όταν ακούετο το χτύπημα του βαρελιού άρχιζαν να φωνασκούν και να γελούν δυνατώτερα.

Μα και η νοικοκυρά είχε την πρόνοια να ετοιμάσει μια καλή κολοκύθα άσπρη «καστανίτσα», ψημένη στο «πλακί» που μαζί με τα καρύδια συντρόφευαν το κρασί. Τσουγκρίζαν τα ποτήρια, «καλεία». Η κανάτα έχει αδειάσει και ξανατρέχει ο νοικοκύρης να τη δευτερώσει, στη Τρίτη όμως φορά ο γεροντότερος της παρέας φώναξε: «φτάνει παιδιά ξημερώνει, οι πετεινοί φωνάζουν, αίντε πάμε».

Έστηναν τότε ένα χορό «σειστό», χωρίς όργανο, και ετίναζαν επιδεικτικά, τις τσέπες, χωρατά, για να φανεί αν κανείς έβαλε μέσα καρύδια και τέλος έλεγαν το: «καλή νύχτα και του χρόνου».

Ο Τρυγητός

Περί τα τέλη Οκτωβρίου, άρχιζαν να τρυγούν τα σταφύλια που ήταν αρκετά μπόλικα σχεδόν σ' όλους. «Σταφυλοσόρεμα» ελέγγο ο τρυγητός και μόνον οι τεμπέληδες μπορούσαν να μην έχουν σταφύλια, επειδή και ο πιο φτωχός θα είχε κοντά ή μακριά από το σπίτι του κάμποσα δέντρα πάνω στα οποία καρποφορούσαν τα σταφύλια. Πολλοί φύτευαν και στα απόκεντρα μέρη κοντά στους δρόμους και στα δάση για τους διαβάτες, για ψυχικό.

Υπήρχαν μόνο ένα είδος σταφύλια, «πάγα» όπως τα 'λεγαν, Καυκασιανής προελεύσεως, που ευδοκίμοσαν στα δένδρα χωρίς κόπους και έξοδα. Τα παλαιά σταφύλια, «μεγαλέσα» και «φαύλια» εξέλειπον σχεδόν εσχάτως και πολύ σπανίως κάπου και που θα ευρίσκετο κανένα σε κάποιο δένδρο.

Τα «πάγα», μόνο μαύρα, βοτρυδι μεγάλο με ρόγα χονδρή, ζουμερή, λίγο μοσχάτα, ήταν γενικώς πολύ καλά και διέφεραν μόνον αναλόγως του τόπου και του δένδρου, αν μάλιστα τα τρυγούσαν λίγο αργά, έβγαινε κρασί θαυμάσιο χωρίς τέχνη και περιποίηση.

Ευδοκίμοσαν σ' όλα τα μικρόφυλλα δένδρα και προ πάντων στην κλειθριά και αγριοκερασιά, λιγότερο δε στην οζυά και βελανιδιά. Εις τα καρποφόρα δένδρα δεν τα φύτευαν επειδή εμπόδιζαν την καρποφορία των. Με μικρή περιποίηση ανέβαιναν ίσαμε την κορυφή υψηλών δένδρων από τα οποία κατέβάζαν σταφύλια 300 μέχρι 400 κιλά. Το σόρεμά των ήτο αρκετά κουραστικό, ήταν όμως τινές επιτήδειοι και κατάλληλοι σε τούτο. Σε παλαιότερα χρόνια ο τρυγητός εγίνετο το Νοέμβριο και γι' αυτό τον έλεγαν «τρυγόμνηο».

Για το σόρεμα χρησιμοποιείτο ένα καλάθι ειδικό, λεγόμενο «τριετέρ», στρογγυλό σε κωνικό σχήμα μήκους μέχρις ενός μέτρου, πλεκτό από λεπτο-

σχισμένες βέργες λεπτοκαρυάς, με βάση ένα κομμάτι ξύλο πελεκημένο στρογγυλό και κωνικό. Αφού το γέμιζε ο σορευτής το κατέβαζε με σχοινί βαλμένο σε ειδικό τροχίσκο με ακίστρι, «κουκάρα», κρεμάμενο σε γερό κλαδί. Άμα ξεκουμπώνετο κινούμενο από το βάρος κατέβαινε σαν βόμβα κωνική κατακόρυφως απ' ανάμεσα από τα κλαδιά γρι,γρι,γρι, χωρίς να εμποδισθή πουθενά και κάτω ένα παιδί συνήθως, ή κανένας μεγάλος που έκανε άλλη δουλειά, έτρεχε και το άδειαζε στα καλάθια που ήταν αραδιασμένα, αναποδογύριζε το τριετέρ το εκουκούτσονε στο σχοινί αναποδογυρισμένο και το τραβούσε επάνω στο δένδρο ο σορευτής και έτσι το σουβλερό μέ-

ρος πηγαίνοντας μπροστά ανέβαινε επάνω χωρίς να μπερδευτεί πουθενά.

Αν τύχαινε τα καλάθια να είναι κοντά σε δρόμο οι διαβάτες έπαιρναν από τα σταφύλια και έτρωγαν λέγοντας: «Ο Θεός να σχωρέση εκείνον που τα φύτεψε».

Καμιά φορά για αστεία, για να προκαλέσουν γέλωτα, αν μάλιστα τύχαινε να είναι αστείος ο σορευτής φώναζε, όταν βέβαια οι διαβάτες ήταν γυναίκες, «φύγετε μη στέκεστε κάτω να μη σπάσει το κλαδί και πέσω επάνω σας». «Ο χισιμάς να τρώη σε νεραξία» απαντούσε καμιά γυναίκα ζορπός που δεν χώνευε τα αστεία. Γέλωτες και από τα δύο μέρη, ενώ ο ήλιος έκαιε αρκετά αι δε μέλισσες βούιζαν τριγυρίζοντας τα γεμισμένα καλάθια που μύριζαν.

Τα σταφύλια τα πατούσαν με τα πόδια μέσα σε σακούλι εις το λήνον, λεγόμενον «σεραμάς» και από το μούστο που το ξόδευαν μπόλικα έκαναν εκτός του κρασιού μουσταλευριές και πετιμέζια.

Για τα πετιμέζια είχαν μεγάλα καζάνια ειδικά, αβαθή, σε σχήμα πηγανιού που τα 'λεγαν «ταβάδες» και είχε προς ένα κάθε χωριό, συνήθως αφιέρωμα κανενός ευεργέτου στο σχολείο της κοινότητας όπου πλήρωναν ένα ορισμένο ποσόν για κάθε βρασιά. Ήσαν ακριβώς από κείνα που χρησιμοποιούσαν οι έμποροι εις το ψήσιμο του «καβουρμά».

Καμιά φορά σε μια βρασιά, όταν ήθελαν να βγάλουν πετιμέζι περισσότερο, αφού έβραζε και κατέβαινε μισό, το ξαναγέμιζαν με μούστο, με «πιγόμε», όπως ελέγετο και τελευταία όταν ήτο σιμά έτοιμο έβαζαν κολοκύθια άσπρα διαλεχτά κομμένα σε λεπτές φέτες. Γινόντουσαν νόστιμα και τα 'βάζαν χωριστά ή και μαζί με το πετιμέζι.

Επίσης επρόσθεταν στη βράση του πετιμεζιού κατ' αρέσκεια και ρόγες σταφυλιών και το 'λεγαν «ματζιούμ», ή κολοκύθια ψιλοκομμένα, «ρεντέ», ή κυδώνια και μήλα, «ρετζέλ» και το αποθήκευαν.

Ήτο η κυριότερα δροιστική τροφή στις νηστείες το καλοκαίρι στα μακρινά χωράφια, στις «ποταμίες» καθώς και στα «παρχάρια» με τα κοχλάζοντα κρυσταλλένια νερά.

Όταν καμιά φορά τα σταφύλια έμεναν άωρα και ξυνά από τις καιρικές συνθήκες και ήθελαν να γίνει το πετιμέζι γλυκό, έκοβαν το μούστο, δηλαδή έβαζαν το μούστο σ' ένα κάδο υψηλό, έχυαν μέσα στάχτη από καθαρά ξύλα κοσκινισμένη, το ανακάτευαν καλά με μακρύ ξύλο και το άφηναν να καθαρίσει. Η στάχτη έμενε κάτω και το μούστο καθαρό αποκρυσταλλωμένο το 'βάζαν σε βράση στον «ταβά» για «πεκμέζ».

Υπήρχε κάπου στη Μικρά Ασία ένα χωριό, Ζίλε που παρήγαγε γλυκύτατα πετιμέζια, «Ζίλε πεκμεζί», αντί όμως στάχτης έβαζαν ένα ασπρόχρωμα που είχε ο τόπος.

Το κρασί αφού έβραζε, βούλωναν το βαρέλι και το φύλαγαν για τις γιορτές, συμπόσια, επισκέψεις και άλλες ευκαιρίες από τις οποίες δεν έλειπε ποτέ. Δεν ήταν οι άνθρωποι κρασοπότοι ή μέθυστοι, αγαπούσαν όμως το κρασί ως σύμβολο ευθυμίας και χαράς οιασδήποτε φύσεως και ήτο εν χρήσει από τα παλαιότερα χρόνια που το εκερνούσαν τότε με «χαραπά», του οποίου το επάνω μέρος εχρησίμευε για ποτήρι. Στα τελευταία χρόνια έπαιρναν βαρέλια από την Τραπεζούντα, μαστίκας ή κονιάκ, ενώ άλλοτε είχαν πιθάρια πήλινα μεγάλα που στον καιρό μας εξέλειπαν.

Παλαιότερα έκαναν και ρακί από τσίπουρα. Είχαν καζάνια χάλκινα μεγάλα, δίλαβα, «ρακοχάλκ'», στα οποία εφήρμοζον ξύλινο καπάκι και τα έστηναν σε μια ρεματιά απόμερη με τρεχάμενο νερό, λεγόμενη συνήθως «ραχότσιο» και έκαναν ρακί για οικιακή χρήση. Τα καζάνια αυτά τα χρησιμοποιούσαν και στους γάμους και στα μνημόσυνα για μαγείρεμα. Αργότερον έπαψε η συνήθεια αυτή και αγόραζαν μαστίκα. Στον Πρώτο παγκόσμιο πόλεμο άρχισαν τινές να καταγίνονται με την ρακοποιία, όχι όμως για οικιακή χρήση αλλά για πούλημα.

Ο πολλαπλασιασμός της αμπέλου εγένετο δια καταβολάδων. Εκάμπτοντο κληματίδες και παρεχώνοντο εντός του εδάφους και μετά την τελεία ρίζωσιν απεκόπτοντο της μητρικής αμπέλου και εφυτεύοντο.

του ΗΛΙΑ ΣΠΑΝΟΥ

Η ΚΛΕΠΤΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΖΙΝΟΥ

Τα «χρυσά παιδιά» της παγκόσμιας χρηματιστηριακής κλεπτοκρατίας, αφού λεηλάτησαν τον παγκόσμιο πλούτο, άφησαν πίσω τους έναν πλανήτη εγκαταλειμμένο στην τύχη του. Τα εθνικά κράτη είναι πλέον καταχρεωμένα και απογυμνωμένα από τα νόμιμα έσοδά τους (δασμούς, φόρους κ.λ.π.). Οι μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις έχουν ισοπεδωθεί από τα πολυεθνικά μονοπώλια, τα μεγάλα σουπερμάρκετ, και τα εμπορικά κέντρα. Στις Η.Π.Α., 27 ζάμπλουτες οικογένειες-μεγιστάνες ελέγχουν το 70% του παραγόμενου ΑΕΠ!... Κάτι αντίστοιχο γίνεται και στις υπόλοιπες χώρες της Δύσης. Το «πλουτοστάν» έχει γίνει κράτος εν κράτει μέσα στην ίδια τη χώρα είτε πρόκειται για την Αμερική, την Αγγλία, τη Γαλλία είτε για την Ελλάδα... και την Γερμανία. Το 1968, ο διευθυντής της General Motors κέρδιζε 66 φορές περισσότερα χρήματα από τον μέσο εργάτη. Το 2008, οι ετήσιες απολαβές ενός διευθυντή μεγάλου αμερικανικού σουπερμάρκετ, όπως το wall-mart, είναι 9.000 φορές μεγαλύτερες από αυτές ενός μέσου υπαλλήλου... Το ότι «έσωσαν» προς το παρόν το τραπεζικό σύστημα, δεν σημαίνει τίποτα. Τα δύσκολα τώρα αρχίζουν. Η ναυαρχίδα του οικονομικού κατεστημένου, ο Economist, προειδοποίησε ότι στην παγκόσμια οικονομία «μαγειρεύεται» κάτι πολύ άσχημο για το μέλλον.

Το σοκ θα είναι μεγάλο. Ο «καπιταλισμός του καζίνο», όπως τον αποκάλεσε ο ριζοσπάστης Αμερικανός αναλυτής Μάικ Ντέιβις σε ένα τελευταίο άρθρο του στη New York Post, καταρρέει συμπαρασύροντας μαζί του όλη αυτή τη φενακία των «παγκοσμιοποιητών», το παραμύθι με τις λιμουζίνες, τα πολυτελή ξενοδοχεία, τις business class στα αεροπλάνα με το λάπτοπ αναμμένο, με ύφος φονιά από δήθεν σοβαρότητα και τα μολυβί κουστούμια.

Το αναμενόμενο μέλλον για το μεγαλύτερο μέρος της ανθρωπότητας είναι: Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΟΥ 19ΟΥ ΑΙΩΝΑ με προοπτική τον τεχνολογικό μεσαίωνα: οικονομική αστάθεια, υγειονομική περιθάλψη αβέβαια, υποαπασχόληση, ανεργία, παιδική εργασία που θυμίζει τις σκηνές από τα βιβλία του Κάρολου Ντίκενς, αυξημένο συνολικό εργάσιμο χρόνο σε σχέση με το παρελθόν, χειροτέρευση των συνθηκών ζωής για την πλειοψηφία, υπερκέρδη για την νομενκλατούρα, εργασιακή ανασφάλεια ακόμη και για πρώην υψηλόμισθα στελέχη, μαζικές απολύσεις, κατάργηση του εφάπαξ, υψηλή ηλικία συνταξιοδότησης – ή καθόλου σύνταξη – κατάργηση εργασιακών και πολιτικών δικαιωμάτων, κοινωνίες του «ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ» και των ασύδοτων «ΜΗΧΑΝΙΣΜΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ».

Η γενιά που ζει τώρα θα είναι η πρώτη γενιά μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο που θα αντιμετωπίσει πολύ χειρότερους όρους επιβίωσης από τους προηγούμενους.

Η μεγαλύτερη κοινωνική κρίση εμφανίζεται ήδη σε χώρες που έχουν προχωρήσει περισσότερο στους ρυθμούς που επέβαλλαν οι πολιτικές της παγκοσμιοποίησης. Στη διαδικασία της εγκαθίδρυσης του ΥΠΕΚΡΑΤΟΥΣ, ή της υπερκυβέρνησης, που φαντάζονται οι Επικυρίαρχοι, είναι στοιχείο καθοριστικής σημασίας η εξάρθρωση του κράτους προνοίας και της φιλολαϊκής του παρέμβασης στις αγορές. Γι' αυτό ΤΗ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΔΕΧΕΤΑΙ ΟΠΩΣ ΕΧΟΥΜΕ ΞΑΝΑΓΡΑΦΕΙ Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ-ΕΘΝΟΥΣ-ΚΡΑΤΟΥΣ.

Το επιστέγασμα της παγκοσμιοποίησης ήταν η δημιουργία μιας στρατιάς μέσου επιπέδου «διεθνών υπαλλήλων», που διαχειρίζονται τη ροή των κεφαλαίων μέσω των υπερεθνικών οργανισμών, ή των Μη Κυβερνητικών Οργανισμών, και ενισχύουν τα φιλόδοξα προγράμματα τους στις χώρες όλου του κόσμου. Έτσι διαβρώθηκαν ολόκληρα κράτη και αποπλίστηκαν αξιόλογες κοινωνικές δυνάμεις σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της Γης. (Το παράδειγμα της ανάπτυξης τα τελευταία χρόνια του ελληνικού εθνομηδενισμού σε όλα τα πόστα της παιδείας και του πολιτισμού είναι από τα πιο ενδιαφέροντα)!...

Το παρελθόν έχει δείξει ότι κάθε προηγούμενη φάση με τα χαρακτηριστικά της «παγκοσμιοποίησης» τελειώνει μέσα σε περιβάλλον οικονομικής ύφεσης και πολέμου. Μία τέτοια περίοδος ήταν αυτή που κατέληξε στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και στην ενδυνάμωση των εθνικών αστικών τάξεων και της εργατικής τάξης. Η διαφορά της σημερινής παγκοσμιοποίησης από το παρελθόν είναι η ταχύτατη κίνηση μεγαλύτερων όγκων κεφαλαίου, χάρη στην τεχνολογική επανάσταση που έχει γίνει. Γι' αυτό οι σημερινοί θεωρητικοί της Παγκοσμιοποίησης παραβλέπουν τους αποτυχημένους κύκλους του παρελθόντος, εξυμνούν τα πλεονεκτήματα της νέας τεχνολογίας και καλλιεργούν, εις μάτην βέβαια, ένα είδος τεχνολογικού μεσσιανισμού. Η κατοχή στα χέρια της υπερ-ελιτ άγνωστης τεχνολογίας και όπλων μαζικής καταστροφής δημιουργεί μεγαλύτερους κινδύνους από το παρελθόν. Οι κίνδυνοι αυτοί επαυξάνονται από το γεγονός ότι σήμερα έχει χαθεί κάθε ηθικός φραγμός στους κύκλους των Επικυρίαρχων, συν το ότι κανείς δεν μπορεί να προβλέψει πως θα αντιδράσουν οι αλαζόνες και άπληστοι αυτοί κλεπτοκράτες, που προσπαθούν να μας πείσουν ότι «η παγκοσμιοποίηση είναι αναπόφευκτη», όταν καταλάβουν ότι χάνουν το παιχνίδι.

Πως θα παραιτηθούν από τις υπερβολικές αξιώσεις που είχαν χτίσει γύρω από το οικοδόμημα της παγκοσμιοποίησης; Θα παραδοθούν άνευ όρων αυτοί που διακήρυτταν το «τέλος της ιστορίας» και την εξάλειψη των βασικών τελικών συγκρούσεων και αντιιμπεριαλιστικών αγώνων; Όλα δείχνουν πως η πλειοψηφία των εθνών και των ανθρώπων του πλανήτη Γη είναι εναντίον τους και ιδεολογικά και στην πράξη!...

Τα κινέζικα ΜΜΕ πρώτα και, στη συνέχεια, κάποια Ευρωπαϊκά Μέσα Ενημέρωσης και εναλλακτικά ιστολόγια αργότερα, ανέφεραν και σχολίασαν την συνάντηση μεταξύ της Πολυεθνικής RAND και του Πενταγώνου στις Η.Π.Α.

(<http://ventetta.blogspot.com/2008/11/3.html>). Σύμφωνα πάντα με αυτά που διέρρευσε, ο Οργανισμός Ροκφέλερ-Φορντ/Κάρνεγκι που βρίσκεται πίσω από τη RAND πρότεινε ότι «ένας πόλεμος των Η.Π.Α. με μία άλλη μεγάλη παγκόσμια δύναμη θα αναζωογονούσε... την οικονομία, βοηθώντας την παρούσα τραπεζική ελίτ να συνεχίσει την άσκηση του ελέγχου της πάνω στην Αμερική. Οι ίδιες πηγές αναφέρουν ότι οι διευθυντές του Rand που είναι επίσης μπλεγμένοι στην ομάδα Carlyle, που διοικείται από πρώην πολιτικούς, ζήτησαν τα 5 τρισεκ. δολάρια του προγράμματος διάσωσης της οικονομίας που καταλήστευσαν από τους Αμερικανούς φορολογούμενους πολίτες να χρησιμοποιηθούν για την χρηματοδότηση ενός νέου πολέμου!...

Η συγκεκριμένη χώρα που θα δεχτεί την επίθεση δεν έγινε γνωστή, αλλά οι πιθανοί υποψήφιοι είναι το Ιράν, η Ρωσία, η Κίνα, και η Ιαπωνία, αφού αυτοί κρατάνε το περισσότερο χρέος των Η.Π.Α..

Η μεγάλη κρίση και τα ταξικά ομόλογα δεν ήρθαν από το πουθενά. Η αρχή της μεγάλης φούσκας ήταν η 16η Δεκεμβρίου 2003 όταν ο Μπους υπέγραψε τον νόμο για τα στεγαστικά δάνεια. Θέτοντας έτσι σε κίνηση μία μορφή τριτοκοσμικών πυραμίδων.

Ο Αμερικανός συγγραφέας John Tablott, ήδη από το 2003, καλούσε τους συμπατριώτες του να πουλήσουν τη στέγη τους γιατί εκτιμούσε ότι είχε φθάσει στο απόγειο η φούσκα των ακινήτων. Σύμφωνα με τον Τζορτζ Σόρος, η σημερινή κρίση είναι πολύ ευρύτερη από την φούσκα των στεγαστικών δανείων στις Η.Π.Α. Ο θεσμός των ανωνύμων εταιριών, σύμφωνα με τον Τζόελ Μπάκαν, είναι το τέρας που μπορεί να καταπιεί τον πολιτισμό. Είναι άπληστο, εκμεταλλευτικό, στο οποίο τίποτα δεν μπορεί να αντισταθεί.

Το βιβλίο "A Game as old as Empire" («Ενα παιχνίδι τόσο παλιό όσο και η Αυτοκρατορία») είναι μία συλλογή αναλύσεων από δημοσιογράφους, ακαδημαϊκούς, επιστήμονες και συγγραφείς, οι οποίοι εκθέτουν την έκταση της Παγκόσμιας διαφθοράς. Αναφέρεται στο Μυστικό Κόσμο των κλεπτοκρατών και το Παγκόσμιο Δίκτυο της Διαφθοράς, δηλαδή σ' αυτούς που είναι υπεύθυνοι για τη σημερινή καταλήστευση του Παγκοσμίου πλούτου. Αφηγείται τη συγκλονιστική ιστορία των οικονομικών δολοπλοκών και των συνωμοσιών των πολυεθνικών εταιριών, των υψηλών Κυβερνητικών επιπέδων και των διεθνών banksters. Εξηγεί πως παρεμβαίνουν το ΔΝΤ και η Παγκόσμια Τράπεζα από μέσα στον πολύπλοκο ιστό της διεθνούς οικονομίας.

Οι ηγέτες στο χώρο των πολυεθνικών, της οικονομίας και της αμυντικής Βιομηχανίας κυριαρχούν στην Υπερτάξη και στις υψηλές θέσεις των Κυβερνήσεων των χωρών τους.

Στο βιβλίο του ο David Rothkopf με τον τίτλο «Υπερτάξη: Η Παγκόσμια Ελίτ της Δύναμης και ο κόσμος που αυτή δημιουργεί», ανησυχεί για το ότι «ο κόσμος που αυτοί δημιουργούν», έχει βαθιές ανισότητες και είναι τελικά ασταθής και εμπόλεμος.

Η έγκριτη επιστημονική επιθεώρηση ασχολείται με το γιατί το μοντέλο της Δυτικής οικονομίας, που έχει παγκοσμιοποιηθεί, σκοτώνει πλέον τον πλανήτη. Τέλος το βιβλίο «The Bridge at the Edge of the World» (Η γέφυρα στην άκρη του κόσμου), του James Gustave Speth μας περιγράφει την περιβόητη γέφυρα που πρέπει να διασχίσουμε, την επική μεταμόρφωση στον τρόπο που ζούμε, καταναλώνουμε και παράγουμε ώστε να σταματήσουμε τις καταστροφικές δυνάμεις του επικίνδυνου καπιταλισμού.

του **ΒΛΑΣΗ ΑΓΤΖΙΔΗ**
διδάκτορας ιστορίας
του Αριστοτελείου
Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

ΓΙΑΤΙ ΚΑΨΑΜΕ ΤΗ ΣΜΥΡΝΗ;

Falih Rifki Atay «Cankaya» (Τούρκος συγγραφέας που ανήκε στο στενό περιβάλλον του Μουσταφά Κεμάλ)

Η κορυφαία στιγμή που συμβόλισε με τον πιο έντονο και οδυνηρό τρόπο το τέλος μιας μεγάλης ιστορικής διαδικασίας ήταν η καταστροφή της Σμύρνης τον Σεπτέμβριο του '22 και η παράδοση του άμαχου πληθυσμού της, Ελλήνων και Αρμενίων, στο έλεος των ατάκτων τσετών και των τακτικών του κεμαλικού στρατού. Μιας διαδικασίας που ξεκίνησε το 1908 με το κίνημα των ακραίων εθνικιστών Νεοτούρκων στην οθωμανική Θεσσαλονίκη και σηματοδότησε την οριστική μετάβαση του χώρου της Εγγύς Ανατολής από την εποχή των προνεωτερικών θρησκευτικών αυτοκρατοριών στην εποχή του έθνους-κράτους. Η καταστροφή της Σμύρνης όπως και η Γενοκτονία των ελληνικών πληθυσμών στην Ανατολή (Ελλήνων, Αρμενίων, Ασσυροχαλδαίων), υπήρξε ένα πολύ σημαντικό ιστορικό γεγονός στη διαδικασία μετασχηματισμού της Εγγύς Ανατολής.

Ο ελληνικός και ο αρμενικός πληθυσμός της Σμύρνης και της υπόλοιπης Ιωνίας ήταν ανενήμερος τόσο για τις προθέσεις του τουρκικού εθνικισμού να επιβάλλει την «τελική λύση» με την πλήρη εθνοκάθαρση όσο και για τις προθέσεις των Συμμάχων να απέχουν οποιασδήποτε εμπλοκής, αλλά και της βούλησης της μοναρχικής κυβέρνησης των Αθηνών να μην υπερασπιστεί την Ιωνία, έστω και για την τιμή των όπλων, και να εγκαταλείψει ενσυνειδήτως τον άμαχο πληθυσμό στο έλεος των κεμαλικών. Μέχρι και την τελευταία στιγμή η κυβέρνηση του Λαϊκού Κόμματος έμεινε πιστή στον νόμο 2870/1922, που είχε ψηφίσει επί πρωθυπουργίας του Μιχ. Πρωτοπαπαδάκη και είχε δημοσιευτεί με τις υπογραφές του μονάρχη Κωνσταντίνου, του Γούναρη και του Ρούφου. Με τον νόμο αυτό απαγορευόταν η έξοδος από τη Μικρά Ασία των Ελλήνων και των Αρμενίων, χωρίς την άδεια των συμμαχικών Αρχών. Το πολύ ενδιαφέρον στοιχείο για την πλήρη κατανόηση του πολιτικού τοπίου εκείνων των τελευταίων τραγικών μηνών ήταν ότι ο νόμος αυτός ψηφίστηκε παράλληλα με την απαγόρευση της δράσης της οργάνωσης «Μικρασιατική Άμυνα», που υπό την ηγεσία του Χρυσοστόμου Σμύρνης αποτελούσε την πολιτική έκφραση των Μικρασιατών. Η «Άμυνα» επεδίωκε τη δημιουργία ντόπιου μικρασιατικού στρατού, την απεμπλοκή από τις συμμαχικές υποχρεώσεις και την ανακήρυξη ενός Αυτόνομου Ιωνικού Κράτους στην περί τη Σμύρνη περιοχή. Τα ελληνικά πλοία αναχώρησαν από το λιμάνι της Σμύρνης τον Σεπτέμβριο του 1922 χωρίς να πάρουν μαζί τους ούτε έναν Έλληνα ή Αρμένιο της Ιωνίας. Ενώ τα ξένα πολεμικά που ναυλοχούσαν εκεί (αμερικανικά, βρετανικά, ιταλικά και γαλλικά) είχαν εντολή να μην παρέμβουν στη σφαγή. Και όσοι διασώθηκαν από

τα υποχωρούντα ελληνικά στρατεύματα διασώθηκαν χάρη στην πρωτοβουλία γενναίων αξιωματικών που αγνόησαν τις εντολές της μοναρχικής κυβέρνησης.

«ΜΕ ΤΗΝ ΕΝΟΧΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ...»

Η Καταστροφή της Σμύρνης υπήρξε μια σκόπιμη πράξη των κεμαλιστών για να επιτύχουν την πλήρη εκδίωξη των ελληνικών και αρμενικών πληθυσμών από τη Μικρά Ασία. Μόνο που στο έγκλημα συνήργησαν τόσο οι μοναρχικοί κυβερνήτες των Αθηνών όσο και οι Μεγάλες Δυνάμεις, οι οποίες επέτρεψαν την ολοκλήρωση της Γενοκτονίας των χριστιανικών πληθυσμών στα εδάφη της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, που αποχωρούσε από το ιστορικό προσκήνιο. Κάποιοι από τις Μεγάλες Δυνάμεις της Δύσης δεν ανέχτηκαν απλώς αλλά και ευνόησαν και συνεργάστηκαν με τον τουρκικό εθνικισμό. Ο μητροπολίτης Τραπεζούντος Χρύσανθος και μετέπειτα Αρχιεπίσκοπος Αθηνών περιέγραψε πολύ καλά αυτή την πραγματικότητα: «Με την ένοχη συμμετοχή δύο Μεγάλων Δυνάμεων της Δύσεως, της Γερμανίας και της Αυστρίας τα έτη 1914-1918, εσφάγη από τους Νεότουρκους ολόκληρον έθνος, το Αρμενικόν, και

εκατοντάδες χιλιάδες απεσπάρσθησαν βιαίως των εσπίων τους και απέθανον εις την εξορία. Με την ένοχη συμμετοχή των συμμαχικών χριστιανικών δυνάμεων της Δύσεως κατά τα έτη 1919-1922, το εθνικό κίνημα των Τούρκων υπό τον Μουσταφά Κεμάλ συνεπλήρωσε το έργο των Νεοτούρκων». Ο ίδιος επίσης συγκρίνει τη στάση των Δυτικών με αυτή των μπολσεβίκων: «... οι οποίοι καιπέρ μπολσεβίκων εφάνησαν ανθρωπινότεροι από τα πληρώματα των συμμαχικών πλοίων, τα οποία κατά την Μικρασιατική Καταστροφή εν έτει 1922 δεν εδέχθησαν ούτε έναν Έλληνα να σώσουν».

Αλλά και μετά τη Μεγάλη Καταστροφή, η ίδια μοίρα επιφυλάχθηκε και για την ιστορική Μνήμη. Τα κυνικά συμπερόντα των Μεγάλων Δυνάμεων, η συμμαχία των ελλαδικών και τουρκικών ελίτ καθ' όλη την περίοδο που ακολούθησε το 1922, περιθωριοποίησαν τη μνήμη μιας από τις πλέον οδυνηρές σελίδες ευρωπαϊκής Ιστορίας του 20ου αιώνα. Εργασίες σαν κι αυτή της Μάρτζορι Χουσεπιάν αλλά και άλλων σημαντικών διανοουμένων όπως ο Ηλίας Βενέζης, η Διδώ Σωτηρίου κ.ά., επέτρεψαν να μην εξαφανιστεί η μνήμη από τον δημόσιο λόγο απ' όπου για δεκαετίες είχε εξοριστεί.

Αρκετές δεκαετίες μετά την εργασία της Χουσεπιάν, νεότεροι ιστορικοί όπως ο Hervé Georgelin, ο Giles Milton και άλλοι θα προσπαθήσουν να μιλήσουν και πάλι για τη μεγάλη Καταστροφή ως μηχανισμό του μετασχηματισμού της Εγγύς Ανατολής. Ο Βρετανός Giles Milton θεωρεί ότι η Σμύρνη ήταν μια «κοσμοπολίτικη ελληνική πόλη» και ότι η καταστροφή της «είναι από τις στιγμές που άλλαξαν τον ρου της Ιστορίας της Ελλάδας, αλλά ήταν εξίσου σημαντική και για τη Δύση». Ξαφνιάζεται επίσης για το γεγονός ότι «οι Ευρωπαίοι δεν διδάσκονται στα σχολεία τους την Ιστορία της Μικράς Ασίας» και θεωρεί ότι είναι «άδικο να έχει παραληφθεί τόσο σημαντικό κεφάλαιο από τη διδασκαλία». Τονίζει επίσης ότι «στη Μικρά Ασία είχαμε μια γενοκτονία, εθνική εκκαθάριση, τεράστιες μετακινήσεις πληθυσμού, ανάμειξη πολλών κυβερνήσεων».

Η προσέγγιση αυτή αναφέρεται με διαφορετικό τρόπο στη Σμύρνη απ' ότι θέλει η κυρίαρχη ιστοριογραφική προσέγγιση στην Ελλάδα. Γιατί παρά το ότι τα τελευταία χρόνια υπάρχει μια έντονη αναζήτηση της πραγματικής Ιστορίας επτά και πλέον δεκαετίες μετά την καταστροφή η τραυματική εμπειρία των προσφύγων στην Ελλάδα θα εξοβελιστεί από την δημόσια αναπαράσταση της ε-

θνικής Ιστορίας, οι πρόσφυγες θα αντιμετωπιστούν εργαλειακά τόσο από τις δυνάμεις της εξουσίας όσο και απ' αυτές της όποιας αντιπολίτευσης. Την ίδια στάση θα κρατήσουν και οι κυρίαρχες τάσεις της νεοελληνικής ιστοριογραφίας δεξιάς και αριστερής. Μόλις στις δεκαετίες του '80 και του '90 η προσφυγική μνήμη θα διεκδικήσει χώρο στο κοινό εθνικό συλλογικό αφήγημα μέσα από την κινητοποίηση των ίδιων συλλογικών φορέων του Μικρασιατικού και Ποντιακού Ελληνισμού.

Ακόμα και σήμερα, στον χώρο της ακαδημαϊκής Ιστορίας οι κυρίαρχες στάσεις είναι ο αγνωστικισμός και η άρνηση σαφούς τοποθέτησης. Επιφανείς σύγχρονοι Νεοέλληνες ιστορικοί αναπαράγουν διαρκώς, άλλοτε ευθαρσώς και άλλοτε συγκεκαλυμμένα, την παραδοσιακή κρατική κεμαλική άποψη, ότι δηλαδή οι Τούρκοι εθνικιστές δεν είχαν κανέναν λόγο να κάψουν τη Σμύρνη και ότι μάλλον η πυρκαγιά της Σμύρνης είναι ένα ασαφές ιστορικό ζήτημα το οποίο δεν έχει απάντηση.

«WHO BURNED DOWN ISMIR?»

Ένα πολύ ενδιαφέρον φαινόμενο σχετίζεται με την ανάδυση μιας νέας γενιάς προοδευτικών Τούρκων διανοουμένων, που προσεγγίζουν την τραγική ιστορία με μια γνήσια ουμανιστική ματιά. «Who burned down Izmir?» τιλοφόρησε το άρθρο στην εφημερίδα «Today's Zaman», στις 19 Μαΐου 2010, ο έγκριτος Τούρκος δημοσιογράφος Orhan Kemal Cengiz. Στο άρθρο αυτό επαναλαμβάνει τη διαπίστωση ότι η Σμύρνη πυρπολήθηκε συνειδητά από τους νικητές ως ένας μοναδικός τρόπος να επιτευχθεί ο κύριος στόχος που έθεσε με ξεκάθαρο τρόπο από το 1908 ο τουρκικός εθνικισμός: να πάψουν να υπάρχουν με οποιονδήποτε τρόπο οι χριστιανικές κοινότητες, ώστε να δημιουργηθούν συνθήκες για την κατασκευή ενός αμιγώς τουρκικού έθνους-κράτους. Είναι πολύ ενδιαφέρον το σύγχρονο φαινόμενο ότι προκύπτει και από κείμενα κεμαλικών συγγραφέων - που φέρνουν στο φως Τούρκοι μελετητές - η διαπίστωση ότι η Καταστροφή της Σμύρνης δεν ήταν ένα τυχαίο γεγονός, αλλά αποτέλεσμα επιλογής των νικητών για την ολοκλήρωση της εθνικής εκκαθάρισης. Ο Cengiz συμφωνεί και επαναλαμβάνει τη διαπίστωση ενός άλλου διακεκριμένου Τούρκου δημοσιογράφου, του Emre Akyoz, ο οποίος στο άρθρο του «Bir kemalist'in itiraflari: Izmir'i nicin yakiyorduk?» (Εξομολόγηση ενός κεμαλιστή: Γιατί κάψαμε τη Σμύρνη), στην εφημερίδα «Sabah», 8 Απριλίου 2010, υπενθυμίζει την α' έκδοση του βιβλίου.

Ο Emre Akyoz υποστηρίζει ότι η Σμύρνη κάηκε συνειδητά από τον διοικητή Νουρεντίν πασά, σκληρό ανθέλληνα και Νεότουρκο, στο οποίο ο Μουσταφά Κεμάλ ανέθεσε την πλήρη ευθύνη για την κατελημμένη πόλη. Ο Akyoz υποστηρίζει ότι η εξόντωση των Ελλήνων τον Σεπτέμβριο του 1922 είχε όλα τα χαρακτηριστικά της Γενοκτονίας των Αρμενίων, δηλαδή προγραμματισμό και άσκηση άμεσης βίας. Γράφει ότι «ήταν παρόμοιας έμπνευσης με τις εξορίες των Αρμενίων του 1915».

Τις διαπιστώσεις του περί της τουρκικής ευθύνης τις βασίζει στη γραπτή ομολογία του Falih Rifki Atay, διακεκριμένου δημοσιογράφου και στελέχους του κεμαλικού εθνικιστικού κινήματος. Ο F. R. Atay, στο βιβλίο του «Cankaya» (α' έκδοση, γιατί στις επόμενες θα απαλειφθεί το συγκεκριμένο σημείο), ρωτά σε πρώτο πληθυντικό πρόσωπο: «Γιατί κάψαμε τη Σμύρνη;». Και απαντά: «Γιατί φοβηθήκαμε ότι, αν έμεναν τα κτίρια στη θέση τους, δεν θα μπορούσαμε να απαλλαγούμε από τις μειονότητες...».

Δεν ξεφεύγει από τον σχολιασμό του Akyoz η στάση του Μουσταφά Κεμάλ, ο οποίος θα μπορούσε να σταματήσει τη διαδικασία, αλλά δεν το έκανε. Για τη σφαγή της Σμύρνης ο Akyoz καταλήγει: «Δεν ξέρω αν ήταν γενοκτονία, αλλά σίγουρα ήταν εθνοκάθαρση».

Το ζήτημα της προσωπικής ευθύνης του Μουσταφά Κεμάλ φαίνεται να επιλύεται τόσο με τη δήλωσή του που έκανε γεμάτος ικανοποίηση και ανακούφιση έναν χρόνο μετά (13 Αυγούστου 1923) «Επιτέλους, τους ξεριζώσαμε» όσο και με το περιστατικό που παρέθεσε τον περσινό Σεπτέμβριο η Τουρκάλα δημοσιογράφος Ayse Hur στην εφημερίδα «Radikal». Η Hur αναφέρθηκε σε άρθρο του υπασπιστή του Κεμάλ στην εφημερίδα «Cumhuriyet» το 1939, όπου περιγράφονται οι συνθήκες της πυρκαγιάς της Σμύρνης. Ο Μουσταφά Κεμάλ με τη σύντροφό του Λατιφέ παρακολουθούσαν την πυρκαγιά, η οποία συνέχιζε να καίει με όλη της τη δύναμη. Ο Κεμάλ ρώτησε τη Λατιφέ εάν η οικογένειά της έχει περιουσιακά στοιχεία στην περιοχή που καιγόταν. Η Ayse Hur γράφει ότι η Λατιφέ τού απάντησε: «Το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας μου είναι εκεί, αλλά, πασά μου, ας καούν όλα, εσείς να είστε καλά. Όταν υπάρχουν τέτοιες ευτυχισμένες μέρες τι σημασία έχει η περιουσία; Σώθηκε η πατρίδα. Στο μέλλον μπορούμε να τα ξαναχτίσουμε». Η απάντηση άρεσε στον Κεμάλ, που της ανταπάντησε: «Ναι, ας καούν και ας καταρρεύσουν, όλα μπορούν να επουλωθούν».

Πηγή: M. Housepian – Dopkin,
«Σμύρνη 1922», εκδ. Παπαδόπουλος, 2015

Οικογενειακό αντάμωμα Σεϊταριδαίων στην Νέα Τραπεζούντα Πιερίας

Το δοκιμάσαμε πέρυσι τέτοιον καιρό και το επαναλάβαμε και φέτος με το που μπήκε ο Σεπτέμβρης: αμετανόητοι Σεϊταριδαίοι μαζευτήκαμε και πάλι στο πατρικό σπίτι του Ανέστη και της Σοφίας Σεϊταριδίδη στη Νέα Τραπεζούντα Κατερίνης. Και αυτή τη φορά όχι μόνο τα παιδιά και τα εγγόνια του παππού και της γιαγιάς αλλά και τα δισέγγονα και βάλε -τέσσερις γενιές μετά- με νύφες και γαμπρούς μαζί. Εβδομήντα πέντε περίπου άτομα διαφόρων ηλικιών: από δύο ως ενενήντα χρονών. Στη σκέψη μας και όσοι δεν κατάφεραν να έρθουν.

Φάγαμε, ήπιαμε (να είναι καλά όσοι ανέλαβαν την προετοιμασία και τη διοργάνωση), χορέψαμε, γελάσαμε, θυμηθήκαμε οι παλιότεροι, γνωρίστηκαν οι νεότεροι. Μια συνάντηση-γιορτή χωρίς μια τυπική αφορμή αλλά από μια ουσιαστική ανάγκη: να βρισκόμαστε ακόμα κι αν σκορπίσαμε από δω και από κει, να θυμόμαστε ακόμα κι αν η καθημερινότητα και οι ρυθμοί της ζωής μας παρασύρουν και να κρατά-

με τη συνέχεια κρίκο-κρίκο ως τους νεότερους.

Περάσαμε όλοι καλά. Και το κυριότερο: χάρηκαν και ευχαριστήθηκαν τα νεότερα παιδιά -κάποια βλέπονταν για πρώτη φορά- «δέσαν» μεταξύ τους, συζήτησαν, διασκέδασαν. «Το αίμα νερό δε γίνεται» λένε. Μπορεί να είναι και κάτι άλλο: αν και είναι μεγαλωμένα μέσα στις απρόσωπες πόλεις

και μαθημένα να επικοινωνούν με κινητά και οθόνες, διαισθάνονται τον αυθορμητισμό, την ειλικρίνεια και τη ζεστασιά στις ανθρώπινες σχέσεις. Και νιώθουν τη χαρά που σου δίνει η αίσθηση ότι ανήκεις κάπου, είσαι μέρος μιας μικρής ιστορίας, κομμάτι κάποιων ανθρώπων, όχι επώνυμων, απλών, καθημερινών αλλά δικών σου.

Εύα Σεϊταριδίου

"Πρώτα γάμος
μόνον όταν βίβει απ' τη βινίλη μας,"
Αφιερωμένο στην βινίλη
του κ. Αριστείδου Τερεζίου.

Δε μια συνάντησή μας με τον αείμωστο
κυρ-Αριστείδου, άκουσα για πρώτη φορά
για το "τραγούδι των δένδρων",

-Απολαύθαις παιδί μου, το τραγούδι των δένδρων
μον ειρε γάρισα στυλίη η γαί στα πρέμα.
Το ειρε τόσο συναρπαστικά και ζουφερά,
που με έβαλε σε ορέφει.

Το ου δυλαδί, αν ηρονάει ο αφέρας βέου
απ' τα πρέμα έχει αυτόν τον χαρακτηριστικό
ήχο-τραγούδι.

Αν ηρονάει απ' των εριά έχει ήρθον ήχο,
απ' το ηρατάνι διαφορετικό, τα μυδάγια ήρθον
των κεραειά ήρθον και ηείη ηρονάει.

Δέξτεμα οτι είναι ποικίλο νάπει το καίτε δένδρο,
διαφορετικό ήχο-φώνη-τραγούδι, όπως δείτετε
ηέστε το, αφού το σχήμα των φύλλων του
καίτε δένδρου είναι διαφορετικό & μοραδικό.
Με' ηρειά το καίτε δένδρο ηηρείται συνεχώς
αφού συνεχώς μεγαλώνει ηρονάει, ο ηρόνος,
κατάβα οτι η αποήραση του ακούεματας
του καίτε δένδρου είναι ανεπαρκήματα των
καίτε στυλίη.

Αρχία ποιον να ηδυσιαζώ τα δένδρα,
φύτα, πουλιόδια και των ήρα που τα
ηάιδενε ο αφέρας άκουμα το τραγούδι τους.

Φερίμα ποιον
αυτό το ταξίδι των ακούεματας απ' τον
κοτόνι μου ηερίμα και συνεχώς
μεγαλώνει η ακτίνα ήρο και ηρο μακρύνει,
ηατί υπάρχουν ηί ήρθον δένδρα-φύτα-
πουλιόδια.

Η ακτίνα μεγαλώνει συνεχώς ηερίμα στον
κατάβα γάρισα στυλίη οα ηα να
ακούω το τραγούδι των ήρθον ουων ηρο-
ηών, ηερίμα να ηοίω ηόντο-ηόντο
ήρο τη ηος και δέν μου ηερίμα ηα ηωί.

Προοριστικά ποιον στο ηυκοίεμα ηίηος
ηί απολαύθαις καίτε στυλίη το τραγούδι
των δένδρων των πουλιών η των ανθεώνημα.

Πάντα ήως στροφοηοίηει στα ορέφει μου
ενα ηεραηίηοι ηαηίηο
ηα να μου ηηενδύηηει συνεχώς
το ηέηεδος της άφροιάς μου!

Αριστείδου Τερεζίου
2019.

Από το άρμητρον της Τραγιάς

Ταξίδι στο χρόνο μέσα από το πλούσιο φωτογραφικό αρχείο του συλλόγου μας.

Φώτο του 1951 από την πορεία προς το όρος Βέρμιο της Ιεράς εικόνας της Παναγίας της Σουμελιώτισσας, με μοναδικό χορευτικό τμήμα αυτό του συλλόγου μας, να συμμετέχει στην πομπή στα όρια του Νομού Πιερίας.

Τρύγος. 1960. Από αριστερά: Κοκκινίδης Θεοφάνης, Κοκκινίδου Ζωή, Κοκκινίδης Ανέστης.

Θερισμός στο χωράφι του Αναστασίου Κωτίδη το 1957 στα παλιάμπελα. Από αριστερά: Χαριτόπουλος Θωμάς, οδηγός: Αδαμίδης Δημήτριος του Αδάμ, Κωτίδης Ανέστης, Αδαμίδης Γεώργιος.

Φύτεμα καπνού με το χέρι. Από αριστερά: Κοκκινίδης Ανέστης, Χαριτόπουλος Θωμάς με τη σύζυγο Ξανθήπιπη, Κοκκινίδης Σταύρος.

Δεκαετία του 1950, Εθνική επέτειος και συγκεντρωμένοι οι κάτοικοι του χωριού στην πλατεία του χωριού μπροστά από το σημερινό πρώην κοινοτικό κατάστημα.